

**SVATÁ HODINA
PRO NOČNÍ ADORACI
DOMÁCÍ.**

PRAHA 1930.

SVATÁ HODINA PRO NOČNÍ ADORACI DOMÁCÍ.

Napsal:

P. MATEO CRAWLEY-BOEVEY

SS. CC. (Picpus).

Přeložila R. Neckářová

s povolením autorovým.

Smutná jest duše má až k smrti . . .

Slitujte se nade mnou, alespoň vy, přátelé
moji!

Bděte a modlete se . . .

Vydal k Novému roku 1930

Národní sekretariát Intronisace nejsv. Srdce
Ježíšova v Praze IV. - 58.

Nihil obstat.

Dr. JOS. ČIHÁK,

Censor.

Imprimatur:

Pragae, 14. Decembris 1929.

N. E. 16.057.

† ANTONIUS PODLAHA

Episc. Paphiensis,

vic. gen.

Čtěte několik těchto řádků . . .

Ú v o d.

Noční adorace domácí stala se činem, skvělou skutečností. Jest to dílo pevně zřízené a organisované v celém světě ke cti nejsvětějšího Srdce Ježíšova v duchu smírné lásky a kajícínosti. Budiž v něm tisíckrátě velebeno toto lásky hodné Srdce! Jemu jedinému budiž veškerá sláva a čest této křížové výpravy, která povyšujíc na trůn v rodině jeho sociální království, dává mu nový rozmach, zvláště do hloubky.

Byli jsme odevšad žádáni o zvláštní Svatou hodinu pro noční adoraci domácí, sepsanou pro duše adorující, které často mají zapotřebí pomoci, vedení a objasnění, co se týče ducha této pobožnosti, známky tak charakteristické.

S radostí a ochotou odpovídáme na tuto žádost, nabízejíce tisícům členů noční adorace domácí tuto Svatou hodinu, diktovanou a provanutou týmiž důvody, které daly vznik této křížové výpravě smíru: srdcervoucí, šeredná vidina neslýchané o-

chablosti v prostředí křesťanském ano i zbožném, pohanský útok cynicky vítězí v mravech, divadlech a ženské modě, a konečně světský, hříšný život u velkého počtu katolíků, zřejmý to odboj proti zákonu Božímu a veřejná vzpoura proti kategorickým předpisům svrchovaného velekněze.

Srdce Ježíšovo krvácí ve smrtelné úzkosti, smutné až k smrti zraněné, smrtelně zraněné těmi, kteří po právu by měli být jeho důvěrnými přáteli, jeho těšiteli, jeho apoštoly!

Kéž tento úkon kající lásky vzbudí mílost hluboké opačné činnosti a usmíří tím spravedlnost, která by musila zakročiti s božskou přísností a která také přísně zakročí, budeme-li činiti pokání.

Blížíme se k propasti sociální hniloby, rodina je otřesena ve svých základech touto lavinou nevázanosti a nemravnosti; nejlepší společnost jest z velké části zasažena, vážně nemocna bezuzdnou náklonností ke smyslnosti; žena křesťanská, která se má za zbožnou, strojí se, tančí a rozumuje, jako by nebyla ani pokřtěná; odvažuje se i pohrdavě usmáti, slyší-li o církevní klatbě, římského papeže, zavrhujičího pohanskou smělost jejího chování, ústroje a světských zábav.

Mladá dívka, jež byla lilií mariánského oltáře, zasvěcenou nejčistší Panně, i ona uvádá a jest svým výstředním ústrojem a svým rozumováním daleko od dítek Marie Panny. Královna bolestná vzlyká při pohledu na toto pole mládí, kde lilie a fialky jsou spáleny již na úsvitě života světským vánkem, špatnou, hroznou, moderní výchovou. Z křesťanství zůstala jim často bohužel jen křestní voda, ostatní bylo Ježíši Kristu svatokrádežně odňato.

Modleme se, usmírujme, činme pokání, neboť trest je tím hrozivější, ježto většina vinníků ví co činí.

Kéž hlubina Srdce Ježíšova vyplní propast našich hříchů a našich zločinů. »Odpušť«.

Praktické rady.

Jak již bylo řečeno, tato měsíční, noční adorace koná se doma.

Jestliže celá rodina je zbožná a čítá nejméně 7 osob, zajišťujících adoraci po celou noc v hodinách po sobě jdoucích od 10. hod. večerní do 5. hod. ráno, může se tato pobožnost konati slavnostním způsobem v saloně, před krásným obrazem Božského Srdce Páně, ozdobeným květinami, jako se koná adorace před Nejsvětější Svátostí v kostele. Jedná-li se o adorátora osamělého, což bývá obyčejně případ, může konati svou svatou hodinku v určenou dobu ve svém pokoji.

Doporučuje se, by se při ní klečelo a konala se v duchu kajícím, alespoň na začátku nebo ku konci.

Vmysleme se před Nejsvětější Svátostí Oltářní, na stupně svatostánku; Král lásky jest zde osamocen; v toužebném očekávání, přeje si modlitbu plnou upřímnosti od svých pravých přátel, od svých těšitelů. Bylo by dobře držeti v ruce kříž a tisk-

nouti jej s láskou k srdci při odříkávání modliteb a při poslouchání výčitek Srdce Ježíšova.

Představte si zahradu gethsemanskou a buďte přítomni smrtelné úzkosti božského Mistra; všichni spí i jeho apoštolové, mimo Jidáše a nepřátele, kteří bdí, s nenávistí v srdcích.

Vy bdíte — poněvadž milujete!

Čtěte pomalu, rozjímejte o úvahách a modlitbách, prožívejte je s láskou; A zastavíce se tu a tam, připojte z vlastního srdce to, co milost Boží vám vnukne jako výraz lítosti a smíru, jako slib věrnosti, velkomyslné lásky a apoštolátu.

Zaujměte místo anděla v zahradě gethsemanské; lépe než on dovedete vy trpětí a plakati s umírajícím Králem. Provázejte Královnu bolestnou na Kalvárii a buďte s ní přítomni novému utrpení, které trvá již po 20 století. Beřte podíl na bolesti této Matky, jejíž srdce jest probodeno mečem.

A konečně připomeňte si, že tato požehnaná hodina láskyplné a smírné adorace byla žádána samým Božským Srdcem Páně, od sv. Markéty Marie.

Po příkladu této důvěrnice a apoštolky bděte jednu hodinu s Králem králů; sbírejte jeho slzy a zmírňujte jeho nekonečný smutek.

Duše usmiřující, umlouvám si s vámi schůzku v hodině vašeho smrtelného zápasu, ó, tehdy Božský Král přijde sbírat naše poslední vzdechy. V jeho náručí a na jeho zraněné hrudi nechtě umírají jeho přátelé a jeho apoštolové, naslouchajíce tlukotu jeho Srdce, které těšili při nočních adoracích.

Tehdy, umírajíce, najdete ráj!

Rozjímání a modlitby.

Jednoho rána při rozjímání slyší sv. Markéta-Marie rozkaz naléhavý, úzkostlivý, srdcervoucí . . . Ježíš pláče a tluče se silnými ranami, žádá je, aby mu otevřela bránu srdce svého a dala mu bez odkladu útulek, poněvadž právě byl uražen a znesvěcen.

Pokryt krví, nutí ji. Žádá útočiště. Chce si odpočinouti na srdci věrném, chce otevřít Srdce své srdci své služebnice. A když světice všechna dojata a plna nejvroucnější něhy nabízí mu u stolu Páně svoji lásku na smír, tu cítí, jak Ježíš pospíchá do jejího soucitného srdce. O jaké nebeské štěstí! Slyší ho vydechnouti vzdechem ulehčení a vzdávati se vděčně, jako raněný, jemuž jsme vyprostili meč a jenž usíná sladkým, osvěžujícím spánkem.

Duše milující, ty jsi dnes večer na místě šťastné důvěrnice z Paray-le-Monialu, sláva Krále bezpochyby vyrostla, o ano, ale jest tu hrozná pomsta satanova, která mu

neodpouští vítězství jeho sociálního království.

Nepřítel rozpoutal celý svět proti Ježíši; podařilo se mu proniknouti hodně ku předu i do řad křesťanských a zuřivě našeptává a krutě bičuje, od několika let zvláště, Božského Mistra. Od hlavy až k patě, Spasitel jest jediná, krvácející rána. Tu jest u dveří tvojí duše, šťastná ctitelko! Jest mu zima, má hlad, má oči plny slz, šat rozedraný a ránu Srdce znovu otevřenou . . . od svých nevďěčných přátel. Klepá, žádaje o soucit a dostiučinění za vinníky. Dožebrává se vroucí lásky, kterou druhdy nenalezl.

Měl by se vši spravedlností trestati a pohřbíti pod plameny pomsty celou ohromnou karavanu svých synů zvrhlých, kteří znesvěcují svůj křest, rušíce jeho zákon a šlapající po jeho krvi.

Ale on jest Ježíš! Jest zvláště Spasitel! Jeho Srdce chce panovati a vítězí odpuštěním. Ale toto odpuštění předpokládá zadostiučinění Božské spravedlnosti, smírem. A tohoto smíru se právě dovolával této noci, aby potom mohl ušetřiti tisíce hříšníků hrozného trestu a nabídnouti jim své nekonečné milosrdenství.

Jaká čest pro tebe, duše adorující, neboť můžeš, dovrčujíc smír Kalvarie a oltáře,

můžeš a musíš zachrániti duše, které kdyby zemřely před tvou smírnou poctou, byly by věčně zavrženy. Jak podivuhodná koruna pro Ježíše! Dáváš mu tyto duše výměnou za trnovou korunu a dáváš mu je pro věčnost.

A tato koruna nesmrtelnosti, bude také tvou, duše věrná, sestro z povolání sv. Markétky - Marie.

(A nyní, na chvílku v usebranosti prostě Ducha sv. modlitbou »Přiď sv. Duše« o milost slyšení a pochopení hlasu umírajícího Mistra).

Ježíš, snažně prosící. — Duše milovaná, děkuji ti za tuto hodinu odňatou tvému odpočinku a obětovanou mojí opuštěné lásce. Žehnám ti! Děkuji, děkuji ti! Mé Srdce je hořkostí naplněno až po okraj, ale tvá přítomnost mi ulehčuje a cítě oddanost tvého srdce, chci tě odplatit, otvíráje ti srdce své v intimní důvěrnosti. Připomeň si, že s tebou mluví Bůh a klaň se mi! Ale jsem Bůh-Spasitel, Syn Marie Panny. Jmenuji se Ježíš. Poslyš, duše věrná, přicházíš především, vím to, abys usmířila hřích nejhorší, hřích mých nevďěčných přátel, kteří jsou více vinni, poněvadž jsou si toho vědomí a ježto jsou zahrnuti mojí láskou. Ale řekni mi především jedno slovo ve prospěch těch, kteří dle zdání, alespoň jsou velkými zločinci — bezbožníky, kteří se mi rouhají, zrádci,

kteří mne prodávají. Mysli chvíli na tyto velké nešťastníky, jedině na tyto nešťastníky bez víry, naděje a lásky. —

Nemohu se dočkat, říci ti o jiné bolesti, o jiné smrtelné úzkosti, mnohem palčivější —, ale očekávám nejprve krátkou smírnou modlitbu za ty, kteří již na dně propasti »nemají nikoho, kdo by jim podal ruku. Učiň tento skutek milostrdenství jim i mně — mé Srdce tě poslouchá.

Duše adorující. — Srdce Ježíšovo, já tě mám těšiti a působiti, aby ses usmíval i při svých slzách. Já sama mám zmírniti tvou nesmírnou hořkost, nalévatí balsamu do tvých ran a vytrhávající tvé trny, nahraditi je dušemi? O jak líbezné povolání, jehož jsem nikdy nezasloužila. Děkuji ti, Králi lásky a milosrdenství. Děkuji ti!

Tu jest, obohacena tvojí krví a slzami Marie Panny, modlitba, kterou ráčíš požadovati za katany tvé Kalvárie a tvé církve.

Srdce Ježíšovo, smutné až k smrti, přijímaje polibek Jidáše - zrádce, měj soucit a slitování s tolika jinými bídíky, kteří tě znovu zapřeli, zradili a prodali pro jednoho tvora, pro postavení a mrzký peníz. — Pro slzy a lásku Marie Panny, o Králi lásky, přiveď kajícíky zpět do lůna církve . . . Odpusť Pane!

Srdce Ježíšovo, smutné až k smrti, potupené před dvorem Herodesovým a potupně vlečené před nespravedlivé soudce, měj soucit s tolika pyšnými učenci tohoto světa, kteří ještě za našich dnů si přivlastňují právo tebe souditi a odsouditi, aby obhájili svou nevázanost a ospravedlniti svoji pýchu. Pro slzy a lásku Marie Panny, o Králi lásky, přiveď kajícíníky zpět do lůna církve. Odpusť, Pane!

Srdce Ježíšovo, smutné až k smrti, přibité na potupné dřevo kříže, mezi dva lotry, umírající, opuštěné od dobrých a proklínané i od těch, které jsi vykoupilo, měj slitování s tolika velkými zločinci, kteří zahrnuti poctami tohoto světa, pohoršlivě kupčí s hříchem, ti, jichž moc a sláva jest často za cenu tvé krve. Pro slzy a lásku Marie Panny, přiveď o Králi lásky kajícíníky zpět do lůna církve. Odpusť jim Pane!

Ježíši, dobrý Ježíši, prosím tě ve spojení s tvým vznešeným zástupcem za všechny ty, kteří tě nikdy nepoznali, anebo, kteří tě tak málo a špatně znali, a kteří při této dobrovolné nevědomosti, stali se tvými zuřivými nepřáteli. Smiluj se!

Ježíši, dobrý Ježíši, prosím tě za tolik národů mravně kleslých, zaujatých proti tvé láskyhodné osobě, v odboji proti tvé

sv. církvi, kterou by chtěli zničití, aby tě pohřbili pod jejími ssutinami. Smiluj se!

Ježíši, dobrý Ježíši, prosím tě za tolik vědomých sektářů zisťných a ctižádostivých, kteří žijí v nenávisti a zlořečí tvému kříži a tvému zákonu, jenž je odsuzuje a cynicky kují píkly, aby tě zbavili trůnu ve svědomí a na oltáři. Smiluj se!

Ježíši, dobrý Ježíši, prosím tě za všechny ty, které tvé oči plny slz viděly z Kalvárie, za ty, kterým jsi nabídl nekonečné milosrdenství a odpuštění, když jsi umíraje pravil: »Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí«.

Ježíši, dobrý Ježíši, připojuji zde, uhodnuvši přání tvého soucitného Srdce modlitbu zvláštní, vroucí, plnou důvěry za mou drahou rodinu, za všechny, které jsi mi dal a jež chci milovati v tobě a pro tebe. Ano, pro tebe, Králi a Příteli z Bethanie. Znáš je všechny, čteš v hlubíně srdcí a víš, že jsou v mé rodině velká utrpení a velké bolesti.

Měj slitování s nimi, božský Příteli z Bethanie! Tato adorace musí býti smírem za ně i za mne. Svěřuji tvému Srdci, vše co jest smutné, chudé a poskvrněné, vše co jest trpké v mé rodině. Moji nejsou ještě, ach ne, zcela tvými, jak si to přeješ

a jak máš právo to požadovati. Měj s nimi slitování božský Příteli z Bethanie.

Srdce Ježíšovo obrať na víru, uzdrav, oživ všechny ty, kteří umdlévají kolem mne a které ti zasvěcuji z celé duše. Osvět, posilni, veď, ty, jenž jsi světlo, síla a láska. Zachraň a posvět rodinu, v níž jsi si zvolil tuto lampu adorující velmi chudou sice, ale která si tolik přeje, abys byl poznán, ctěn a milován v této rodině. Smíluj se nad námi všemi, božský Příteli z Bethanie. Přijď království tvé do tohoto domu!

(Ve vsí důvěrnosti, vykládejte chvíli potřeby rodiny, žádaná obrácení na víru, milost horlivosti, osvětlení, křesťanskou útěchu v utrpení — jedním slovem pravé království Srdce Ježíšova v rodině. A potom, s rukama křížem, pomodlete se pět-krát Otčenáš a Zdravas Maria a Sláva Bohu Otci — na smír za všechny hříchy vaší rodiny a vyžádejte si pro ni všechny milosti, přislíbené Božským Srdcem domům, kde jest ctěno a milováno láskou prožívanou).

Ježíš snažně prosící: Dobře jsi učinila tím, že jsi předešla mé Srdce, mluvíc o těch, které tolik milují, poněvadž ty, těšitelko moje, je miluješ; tvoje rodina jest rodinou mojí při veškeré její bídě a jejích nedostatcích. Žehnám jí; budu nad ní bdíti, zahrnu ji dobrodiním, poněvadž toto bdění kající lásky dosáhne pro ně zázraků milosrdenství. Uvidíš jednou, co jsi připravila drahým bytostem domácím, bdíc se mnou

v noci, v hodinách samoty, temna a hříchu. Svěř mi starosti rodinné a zůstaň v klidu, ve velikém klidu. Ale nezapomeň obětovat toto bdění smírné za zločiny tolika rodin, z nichž jsem vyhnán hříchem. Který zločin, nad zločin rodinného krbu! Který zločin nad znesvěcení prvního z mých svatostáneků, který jsem posvětil v Nazaretě a jehož oltářem jest srdce mé Matky. Neuposvrněné. Ach spousta, zoufalství a mravní trosky tolika rodin, které nezasluhují tohoto posvátného jména.

Ve jménu pokroku a vzdělanosti podkopali základy rodinné svatyně — znesvětili, ba dokonce svatokrádežně zrušili svazky křesťanského manželství, zbavili ho jeho kouzla a velikosti, hrozným způsobem učinili lidským to, co jsem já učinil božským: lásku a plodnost. A jako kdyby tolik trosek nestačilo, kde pohanské obrození této doby . . ., uvolnění mravů . . ., nevázanost mladých mužů, neslýchaná rozpustilost křesťanek . . ., naprostý nedostatek cudnosti, hrozí zahubiti pod lavinou hanby stopy křesťanské ušlechtilosti, které ještě zůstaly.

Modli se, usmiřuj, aby milosrdná spravedlnost nadále ušetřila rodiny, při pohledu na duše, které mílují a obětují se jako ty.

Duše milovaná, v této černé hodině hříchu, zavolej na pomoc Královnu z Nazareta, která bere podíl na mé nezměrné bolesti, aby ti pomohla zastaviti příval rostoucí nemravnosti a odzbrojiti moji paži a zastaviti blesk spravedlivého hněvu. Zavolej ku prospěchu rodin velkou dostičnítelku, božskou Nazareťanku . . .«

Duše adorující. — Maria, hvězdo mořská, poď mi ku pomoci, zachraň dílo a dědictví svého Ježíše, neboť Nazaret, rodina jest ve velikém nebezpečí . . . Matko Boží, zachraň nás!

Jedná se, Matko a Královno, i o trůn Spasitelův . . . Běda, matky s duší křesťanskou dopouštějí se velké chyby. Rodina jest ohrožena smrtí . . . Matko Boží, zachraň nás!

V rodině brzy vyschne pramen života lidského i božského, neboť četné jsou manželky, které pohrdají ctí plodností . . . Matko Boží, zachraň nás!

Běda, mládež, která by měla býti budoucností v květu — není již takřka květem; míza cnosti a čistoty zdá se vysychati . . . Matko Boží, zachraň nás!

A ti malí, kteří se rozvíjejí v žáru tolika vášní nejsou již — ach jak bolestno — dětmi . . . Matko Boží, zachraň nás!

Královno mučedníků a Matko bolestná, ty znáš ještě skrytou hloubku tohoto zla, které jedině Ježíš a ty dovedete změřiti . .

Pro tvé slzy, pro sedm mečů, které pronikly tvou duší na Kalvarii, pro polibky a vzdechy Ježíšovy . . ., pro jeho i tvou smrtelnou úzkost, pojď rychle, Prostřednice milosrdenství a zachraň rodinu, kámen uhelný království božského Krále!

Staň se opět Královnou rodin, pronikni je vůní tvých cností, naplň je ty »lilie rajská« vůní čistoty přinesenou z Nazaretu a Bethanie. Buď ještě jednou, o Mariá usmírovatelko, »životem, sladkostí a nadějí naší!«

Mariá, zachraň rodinu pro Ježíše! Ježíši, zachraň rodinu skrze Marii.

(Jednou Zdrávas královno, žádající o království Srdce Ježíšova v rodinách).

Ježíš snažně prosící. — »Duše zadostičinící, naslouchej mi s celou vírou svojí duše, neboť chci ti svěřiti něco velikého, co by povrchní křesťané nepochopili . . . Vizývej především moji Matku; a řekni jí jedno vroucí Zdrávas, aby má slova pronikla ducha tvého. Zdrávas Maria!

Řekni mi, duše vzdorující, zdali mne miluješ a ctíš-li s velikou oddaností mého vznešeného zástupce v Římě, papeže? . . . Uvážila jsi, že po Marii Panně, papež jest

darem mé lásky a mého srdce? . . . Skrze svou Matku Neposkvrněnou dal jsem se světu; skrze papeže oznamuji světu svou vůli . . . On jest zázračným důkazem mé lásky. Jest mým hlasem, mým božským výrokem . . .

Jest mou paží, mou mocí na zemi, »až do skonání věků«.

Ve svém srdci opatruje Srdce mé. Jest otcem a veleknězem.

Duch Boží vznáší se nad ním a jako ve večeradle plní moje božská Matka zcela zvláštní poslání u mého prvního vyslan-
ce . . .

A mlčím-li ve svatostánku, mluvím ve Vatikáně; jsem to vždy já, Pán a Král. Ó bolesti, četné jsou děti mé církve, které bohužel, mne urážejí, urážejíce jeho . . . Dotýkají se mne kritikou nesmyslnou a opovážlivou . . .

Ještě více: já jsem urážen, dovolí-li si vzpírat se jeho vedení; neboť, je-li on jazykem, jsem já hlasem . . . , běda, ještě jest tu urážka svatokrádežná; totiž útok na jeho osobu, která jest osobou mou. Mé Srdce krvácí, vidím-li dítě stávat se Malchem, políckujícím moji tvář, ve tváři veleknězově . . .

Ach, co dusí na scestí, mužů i žen, v obrovském víru, který unáší pekečný orkán

a vrhá v zavržení . . . na věky . . . ; poněvadž neposlouchali toho, kterého jsem poslal, aby svazoval a rozvazoval, aby vedl a vládl, předpisoval a zakazoval. Jest mu dána všeliká moc a nikdo nepřekročí prahu blažené věčnosti, neponese-li na čele stopu jeho požehnání . . .

Duše adorující, co duši jest na cestě k propasti, poněvadž neposlouchaly Petra! Tu jsou ženy, jejichž způsob oblékání byl tolikrát zavržen mým zástupcem a které majíce se za katoličky, hřeší svou pohoršlivou necudností současně se svojí vzpourou . . . Bude nutno je zavrhnout?

Tu jsou mužové plní samolibosti, povýšení na pány, sešedivělí nesmyslnou pýchou a kteří si přivlastňují moc, kterou jsem dal toliko svému svrchovanému veleknězi . . . Bude nutno je zavrhnouti? A tolik věřících, kteří aniž by šli daleko, berou pro sebe ze slov papežových jen to, co se jim líbí, kteří tlumočí svým způsobem zřízení dříve silné a čisté a kteří unikají jak mohou duchu poslušnosti. Jak ale toto chování tak málo synovské a nekatolické mne zraňuje a rozrývá mí Srdce . . .

Ó, kdybys věděla, duše adorující, co ran a hořkostí dostávám s této strany . . .

Duše milovaná, zadrž duše na tomto svahu ke zkáze, ze všech nejnebezpečněj-

ším; dej mi svým láskyplným smírem radost a slávu, abych viděl, že můj vznešený zástupce jest milován, vroucně milován a vážen, synovsky poslouchán a ctěn. Kdo ctí a miluje jeho, miluje i mne a unáší moje Srdce».

Duše adorující. — »Děkuji ti, Spasiteli, za vážné a krásné naučení, které jsi mi právě dal. Děkuji ti za vzácnou důvěru, kterou mi dáváš, co se týče toho, jenž tě zastupuje na zemi. Dovol mi nejprve ti říci ó Králi lásky, že jestliže jsem tě zranila, v čem to bylo, zdali tím, že jsem tě dosti nemilovala, že jsem dosti nectila tvého vznešeného zástupce, neposlouchajíc ho tak dokonale, jak jsem měla, prosím tě na kolenou, tisíckráte, odpusť mi . . .! A dříve než dám vzácného balsámu na tuto tvoji ránu, než setru tvé slzy a bláto vržené ve tvou svatou tvář v osobě velekněze, chci ó Ježíši, z hloubi srdce svého, býti částíčkou sv. Hostie, obětované ke tvé slávě za osobu tvého vznešeného zástupce.

Neposkvrněná Královno církve a večerádla, skrze tvé mateřské srdce, obětují Srdci Ježíšovu všechna svá utrpení ducha, srdce a těla na smír za zřejmou neposlušnost hříchem vzpoury, proti sv. Otcí, papeží. Odpusť tyto chyby a hříšníkům uděl světla a Božího milosrdenství!

Neposkvrněná Královno církve a věčeradla, skrze tvé mateřské Srdce, obětuji Srdce Ježíšovo, své mše sv., oběť oltáře na smír za nedostatek synovské oddanosti k zástupci Ježíše Krista. Odpusť tuto chybu a hříšníkům uděl světla a Božího milosrdenství.

Neposkvrněná Královno církve a věčeradla, skrze tvé mateřské Srdce, obětuji své sv. přijímání, jež si přejí co nejvroucnějšími na smír za kritiky a nedůvěru k svrchovanému veleknězi. Odpusť tyto chyby a hříšníkům uděl světla a Božího milosrdenství. Děkuji ti, Srdce Ježíšovo, za dar, jímž jest nám sv. Otec, papež, v němž ještě lépe než v ostatku potní roušky zanechal jsi nám živý důkaz své lásky hodné osoby . . .

Jménem duší tobě věrných a jménem tolika ostatních, kteří nevědí o tomto neporovnatelném dobrodiní nebo ho zneuznávají, blaohořečím ti, díky a chválu vzdávám se všemi mučedníky katolické církve, se všemi vyznavači a apoštoly, kteří bojovali a vítězili ve stínu tvého kříže, poslušní jsouce velekněze římského.

A zvláště tebe, sv. Terezie od Ježíška jež jsi tolik milovala církev a papeže, tebe, která ses nabídla za oběť lásky na povýšení naší sv. matky církve a jejíž apoštolské poslání bylo stvrzeno zástupcem

Ježíše Krista; přiveď mu tolik zbloudilých; jest jejich otcem a pastýřem, jest sladkým Kristem, viditelným na zemi. Terezičko svatá, uspěš vítězství církve Boží a nech pršeti tvůj déšť růží na svrchovaného velekněze . . .!

(Zdrávas Královno za sv. Otce. Slibte, že se budete vždy za něho modlití, jej milovati a synovsky poslouchati, neboť srdce papežovo jest Srdcem Kristovým. Čtěte velmi pomalu, okoušejíce slova jako by vycházela provázena vzlykotem z úst samého Ježíše).

Ježíš snažně prosící. — Duše milovaná, není to jen Pilát a vysoká rada, kteří mne ukřižovali . . . Jest to svět, tak hříšný jako oni, často i více . . . Proto jsem řekl: »Neprosím za svět«. Ach ano, Já ho zatracuji . . .

Ó, kdybys věděla, jak trpím, vidím-li nesčetné množství svých dětí zkažených, měrou vrchovatou, bohužel, dnes sesvětštělých.

Pravím ti toto: krutěji než urážky bezbožných cítím v Srdci krvavou, hrubou pohanu těch, které jsem tolik miloval, kteří blažili mé Srdce, chtějíce na něm míti podíl a nyní uzavřeli smlouvu s hříšným světem

Líbej, duše adorující, s pohnutím a velikou skroušeností pět ran na tvém kříži a řikej: »Smilování, Srdce Ježíšovo smilo-

vání! . . . Miluji tě Spasiteli a Králi na místě těchto nevděčníků a na smír, přísahám věrnost tvému zákonu . . .

Přijď království tvé!

Ježíš. — Duše usmiřující, slyš mé lkání a dovol mi svěřiti tobě mou hroznou smrtelnou úzkost . . . Musím ulehčiti svému Srdci, tím, že ho otevru srdci tvému . . .

Vidíš ve vzdálenosti vír rozpustilých . . ? Slyšíš jejich smích a zpěv klamné veselosti? . . . Jest to ještě hostina Baltazarova, šílené opojení jedné hodiny zaslepenosti, které předchází často z blízka nešťastné věčnosti . . . Ó, plač alespoň ty se mnou nad jejich pošetilostí, a usmiřuj!

Líbej, duše milující, s pohnutím a velkou zkrroušeností pět ran na tvém kříži a říkej: Smilování, Srdce Ježíšovo, smilování. Miluji tě, Spasiteli a Králi, na místě těch nevděčníků a na smír, přísahám věrnost tvému zákonu . . .

Přijď království tvé!

Ježíš. — Popatř na armádu lidí světských, kteří o sobě říkají, že jsou křesťané, horečně hledající, oni, přátelé moji, hříšné zábavy. Znesvětili své smysly, když jejich těla byla posvěcena křtem a Eucharistií. Pohled s jakou ukrutností, zrovna otevírají mé rány. Ty alespoň duše zadostčinící, plač se mnou nad jejich pošetilostí

a usmiřuj. Líbej, duše adoruřící, s pohnutím a velkou skroušeností pět ran na tvém kříži a říkej: Smilování, Srdce Ježíšovo, smilování. Miluji tě Spasiteli a Králi na místě nevďečníků a na smír, přísahám věrnost tvému zákonu.

Přijď, království tvé!

Ježíš: — »Popatř, ale z daleka a přes závoj tvých slz, aby ses neposkvrnila, na divadla a moderní síně . . .

Pohanský Řím mne již napojil žlučí, ale tito a tyto, které vidíš platiti za tato divadla, kteří říkají, že jest to nutnost doby, snad často přijímali mé Tělo, vždyť jsou to moji . . .

Jaké scény proklaté, kde nečistý hřích jest stavěn na odív s přepychem a raffinovaností, které bíčují mou tvář a rozdírají mé srdce.

Ty alespoň plač se mnou nad jejich pošetilostí a usmiřuj.

Líbej, duše adoruřící, s pohnutím a velkou skroušeností pět ran na tvém kříži a říkej: Smilování Srdce Ježíšovo, smilování . . . Miluji tě Spasiteli a Králi na místě těchto nevďečníků a na smír, přísahám věrnost tvému zákonu . . .

Přijď království tvé!

Ježíši. — Bolest má je dovršena. Pohleď na ženy pokřtěné, jež má Neposkvrněná

Matka vytrhla z propasti otroctví a bahna, které přijala za své, aby je učinila krásnými, jsou-li cudné, bohaté čistotou a cností křesťanskou . . . Zapomněly a pošlapaly zákony čistoty, veškerou to jemnost ženskou; ony zohyzdily a pošpinily krásu svého pohlaví . . . Zavři oči duše adorující, abys je neviděla, tyto rozsévačky hříchu, na ulicích ano i v chrámech; rozsévačky pohoršení modou necudnou a hanebnou, která mne bičuje až do krve . . .

Venuše vítězí a já jsem hanoben a urážen, poněvadž »křesťanky« daly přednost hadříkům a marnivosti, před mou osobou a mým zákonem . . .

Slitování, slitování se mnou, neboť v divadle právě tak jako na ulicích, a mořských pobřežích moje krev teče pod zdvojenými ranami »křesťanek« s rukama jemnými, usmívajících se, mezitím co za jejich necudnost moje tělo jest rozedráno v cáry. Ty, duše potěšující, odvráť ode mne tento kalich, který jest více hořký nežli smrt; ty alespoň plač se mnou nad jejich pošetilostí a usmířuj.

Jsem smuten a to smutkem, jenž jest smrtelnou úzkostí, ukrutnější než muka mého utrpení.

Líbej, duše adorující, s pohnutím a velkou skroušeností pět ran na tvém kříži a

říkej: Smilování, Srdce Ježíšovo, smilování! Miluji tě Spasiteli a Králi na místě těchto nevďěčníků a na smír, přísahám věrnost tvému zákonu.

Přijď království tvé!

Ubohý Ježíši, bičováný a poplivaný bez milosrdenství, navoněnou a elegantní nevázaností a vítězícím pohanstvím, přičiněním křesťanů a křesťanek dle moderního způsobu. Přibývá mládeže až k smrti zemdlené . . . A žena pokřtěná a pobožnostkářská, ale naprosto nekřesťanská chřadne a vadne za zvuků valčíku, jenž jest pro její duši hlasem umíráčku.

Běda! Rodina, krb tepla, plodnosti a míru jakoby hrozila vymizením. Ubohý Ježíš postavil Nazaret, povýšil a zušlechtil ženu v Marii Panně, prolil svou krev, aby nás zjemnil, učiniv nás křesťany. Ubohý Ježíš, ti které zahrnul dobrodiním, tisíckrátě nevďěční a sesvětštělí ničí celé jeho dílo, napájejíce ho žlučí a octem. A přece vzdor těmto zločinům jeho Srdce má strpení a ještě nás očekává.

Duše adorující. — Můj Bože a mé všechno! Ježíši, živote mého života, můj Bože, Spasiteli a Králi, líbám s láskou a truchlivostí biče tvých katanů, na smír za bičování, které ti dávají podstoupiti nečistí a domýšlivci naší doby. Miluji tě až k ší-

lenství, Ježíši, protože jsi Ježíšem! Líbám s láskou a truchlivostí hřeby, které pronikly tvé nohy a ruce a rozdrásaly tvé svaté Tělo, na smír za tolik pohoršení placeného a podněcovaného, jemuž tleskají katolíci bez lásky, svedení odbojným světem a stržení do smyslného zhoršení. Miluji tě až k šílenství, Ježíši, protože jsi Ježíšem.

Líbám s láskou a truchlivostí kříž, tvůj krvavý trůn, z něhož jsi viděl ve smrtelném zápasu, co se děje za našich dnů pod rouškou civilisace a pokroku, jenž jest toliko ponížením a zhanobením ženy domýšlivé a rozpustilé a vzpourou muže pyšného. Z tohoto kříže budeš jednou souditi a zatracovati tyto světáky a vykonáš nad nimi přísnou spravedlnost, poněvadž nepřijímají tvůj milosrdný zákon. Slitování, Zákonodárce a Králi, odpuštění, božský Spasiteli!

(Pětkrát srdečně: Miluji tě až k šílenství Ježíši, protože jsi Ježíšem).

Rozjímání. — Vykonejte krátké zpytování svědomí. Nepovolili jste někdy přepjatým, nezákonným a nebezpečným požadavkům světa? Co se týče zábav, divadla, četby a tanců, módy a mořských pobřeží příliš světských . . . nemáte ničeho k vyčítání. Myslete na to před rozsudkem soudce, jenž vám nabízí soucit a odpuštění, ale pod podmínkou, že ihned povstanete z těchto vážných hříchů. Jinak, příliš pozdě bude vám jednoho dne

se podrobiti jeho neúprosné spravedlnosti. Zavrhuje-li on svět a jeho zásady a jestliže svět ho ukřižoval, křesťané dle srdce a ducha nemohou a nesmějí milovati tento svět pýchy, domýšlivosti, a chlípnosti, popírání evangelia a křesťanského zákona. Vzbudte lítost, jako v hodině smrti.

A v duchu položte nyní hlavu, jako sv. Jan, miláček Páně, na Srdce Ježíšovo, abyste naslouchali a rozjímalí s láskou o jeho posledních sděleních, o bolesti — a také o jeho žádosti o lásku.

Ježíš snažně prosící. — Duše zadostčíníci, tvé povolání jest láska!

Miluj mne z celého srdce tvého, z celé duše tvé, z celé mysli tvé, miluj mne ze vší síly tvé, neboť jsem tě stvořil, abys mne milovala, abys žila láskou v čase i na věčnosti.

Žízním! — Mám palčivou žízeň po lásce svých a moji mi odmítli jejich srdce. Miluji vše vznešené, rodinu — přátele — dobrodince — vlast — ale v tomto rozdělení lásky zapomněli na mne, Boha lásky.

Co mám ještě učiniti, abych je získal a přitáhl k svému Srdci, které se vyčerpalo, dávajíc jim sebe sama. Bůh, jenž se dává, může se dáti více v samém nebi? A co dostává zpět? Chlad, lhostejnost, zapomenutí, a často nevděk a zradu.

Žízním — Žízním! Mám žízeň po lásce svých!

Kdybych po tom všem, co jsem ti svě-
řil, duše těšitelko, o zločinech světských

křesťanů, kteří obnovují mé utrpení, kdybych po bičích pohoršení, urážkách divadel, mody a mořských pobřeží, kdybych po této úplně vyložené marnivosti, nečistotě a pýše, které každodenně obnovují moji bolestnou cestu, našel alespoň soucit a zadostiučinění v mnoha srdcích jako je tvé.

Běda, není tomu tak, příliš často. Srdcí oddaných, zcela se mně věnujících a ujišťujících svojí věrností, nacházím tak málo. Bez opravdové zloby jest na dně duší led a nedostatek lásky, které mne zraňují. Nenáležejí mi upřímně! Nemilují mne! Zmírní mé utrpení, vkládajíc tvé rty a tvé srdce do rány boku mého a řekni mi alespoň ty, že mne miluješ.

(Polibte ránu sv. boku, na kříži, jež držíte, polibkem, jímž se celá vaše duše dává Spasiteli svému a říkejte pětkrát: Miluji Lásku, jež není milována, obejmí a strav mé srdce, ó Ježíši!)

Ježíš. — Děkuji ti, ty ulehčuješ mému Srdci a mírníš moji žízeň.

Mluvě s truchlivostí ku sv. Markétě-Marii, žádal jsem ji o lásku eucharistickou, jako poctu lásky smírné. A od té doby sbor duší vyvolených dobře pochopil dar mého Srdce v Nejsvětější Svátosti. Ale tento sbor jest ještě příliš skrovný. Jak málo duší, i zasvěcených, které, když porozuměly zazračnému daru mše sv. a ší-

lenství mé lásky, jímž jest sv. přijímání, rozumí ještě, že částečně samy kazí tyto nevýslovné divy svým nedostatkem pravé lásky.

Neboť slyšeti mši sv. bez veliké lásky jest vědomě neuznávatí lásku, která vám dává každodenní zázrak, jímž mše sv. jest.

A přijímati bez pravé lásky jest promrhati hostinu eucharistickou bez tohoto posvátného a palčivého hladu, který ji činí působivou pro vás a plodnou pro duše.

Jako moje láska vynalezla a uskutečnila zázrak oltáře, tak láska křesťana činí tento zázrak přetvořujícím a zářícím vzhledem k jeho dobru i k mé slávě.

Rozumíš nyní v této hodině důvěrností těm věcem božským, které tolik jiných nechápe, protože mne nemilují. Jak jinak si vysvětliti opuštěnost a samotu mých svatostánek? Všude se najde množství lidí, i tam, kde jest placen a prodáván hřích, a Já jsem osamocen a opuštěn ve Svátosti lásky, nedostatkem lásky.

Co obřadných přátel, jejichž chování jest plné formalit a etikety, jejich srdce však jest daleko ode mne.

Přátelé, jež jsem hledal, ale kteří nehledali mne. Přátelé, jímž jsem se oddal, ale kteří se neoddali mně. Přátelé, velmi často oddaní přátelům svým, ale ne mně,

svému Spasiteli a Králi. Přátelé, kteří jsou neopatrní při svěřování se a se slepou důvěrou se oddávají tvorům a pro mne mají jen strach a nedůvěru. Přátelé, kteří nešetří sebe, ano zapomínají na sebe pro jednoho tvora, s gestem plným ušlechtilostí, zcela lidské, ale kteří nenacházejí nikdy odvahy, ani příležitosti, aby se oddali mé službě. Bojí se, aby nepřeháněli, jedná-li se o mne. Přátelé bez horlivosti pro moji slávu. Jsou přáteli, mají-li zapotřebí mých zázraků, ale nejsou jimi, potřebují-li Já jejich čas a jejich oběti. A co říci o neslýchaném poblouzení těchto přátel, těchto moderně zbožných, kteří se hmotařsky přibližují k oltáři, ano, ale jejichž držení neskromné, ano odbojné, zjevná marnivost, duch rozpustilý a světský, prohlubují ohromnou propast mezi sebou a Mnou.

Ach, bolesti, snadná zbožnost, směs bázně a obratnosti nechybí; ale tato světská zbožnost, tato zbožnost povrchní a ze zvyku, to vnější konání pobožností a formule přizpůsobené ve spojení s tolika tajnými hříchy, mně známými, nejsou, tisíckrát ne, adorací a láskou, kterou žádám.

Hladovím po milujících srdcích a ne po marných slibech, zpěvech nebo květinách. Žízním po důvěrné lásce, po lásce horlivé.

Žízním po oběti. Žízním po pravých přátelích a ne po směsi nebes a bláta, směsi devítidenních pobožností a světskostí, jež mne uráží.

Duše těšitelko, dej mi píti. Mám žízeň, uhas žízeň Spasitele svého, jenž sestoupil s nebe a chce píti plnými doušky lásku svého tvora.

Běda, jeho srdce jest často jen vyschlou studní. Ty, alespoň, řekni mi, že mne opravdu miluješ, celou svou bytostí. Žízním!

(Zvolna — a mluvíti co možná od srdce.)

Duše adorující. Jestliže na Kalvárii tento srdcervoucí výkřik měl za odpověď jen žluč a ocet pro tvé božské rty — u mne umírající Králi, budeš mítí med a nektar, který mé ubohé srdce může ti nabídnouti. Poslyš mne, Ježíši!

Lásko nekonečná, jež nejsi milována, miluji tě a chci, abys byla milována na smír za všechny ty četné, kteří prakticky neuznávají dív lásky, jímž jste tvé zázračné Vtělení. Ježíši Dítě, Ježíši Jinochu, Ježíši Dělníku, vroucně tě miluji a klaním se ti celým srdcem, ale obejmí je, toto srdce mé, plameny své milosrdné lásky. Ach, chci tě milovati, jak jsi nikdy milován nebyl. O, dej mi své Srdce a svou Lásku, neboť já též mám žízeň — žízeň po tobě. Žízním!

Lásko nekonečná, jež nejsi milována, miluji tě a chci, abys byla milována, na smír za všechny ty četné, kteří neuznávají ve svém životě nadbytek lásky, jímž jest tvé vykoupení na kříži. Ježíši ukřižovaný, Ježíši umírající, Ježíši v hrobě pohřbený, vroucně tě miluji a klaním se ti celým srdcem, ale obejmí je, toto srdce mé, plameny své milosrdné lásky. Ach, chci tě milovati, jak jsi nikdy milován nebyl. Jen dej mi své Srdce a svou Lásku, neboť já též mám žízeň — žízeň po tobě. — Žízním!

Lásko nekonečná, jež nejsi milována, miluji tě a chci, abys byla milována na smír za všechny tak četné, kteří neuznávají ve svém životě božské šílenství lásky, jímž jest nepochopitelný dar Nejsvětější Svátosti Oltářní. Ježíši Knězi, Ježíši Hostie, Ježíši Eucharistie, vroucně tě miluji a klaním se ti celým srdcem, ale obejmí je, toto srdce mé, plameny své milosrdné lásky. Ach, chci tě milovati, jak jsi nikdy milován nebyl. Jen mi dej své Srdce a svou Lásku, neboť já též mám žízeň — žízeň po tobě. — Žízním!

Kéž bych tě milovala, Ježíši, Lásko, jež nejsi milována, v mém životě osobním a důvěrném, věností k milosti Boží — kéž se posvěcuji láskou!

Kéž bych tě milovala, Ježíši, Lásko, jež nejsi milována, v svém životě rodinném

plněním denních povinností a přijímáním křížů, které mi sešle Prozřetelnost. — Kéž se posvěcuji láskou!

Kéž bych tě milovala, Ježíši, Lásko, jež nejsi milována, v duších, které jsou kolem mne, v duších zbloudilých a hříšníků — apoštolátem ku tvé slávě. K působnosti své — kéž se posvěcuji láskou!

Kéž bych tě milovala, Ježíši, Lásko, jež nejsi milována, v nevýslovném daru, jímž jest Srdce Marie Panny. Kéž v její škole stanu se prostou, velmi pokornou a velmi čistou — kéž jí vedena posvětím se láskou. Ach, jak bych si přála, Srdce Ježíšovo, aby můj život byl chválou tvé neuznané Lásce, odprošením tvé uražené Lásce a obětním beránkem tvé znesvěcené Lásce. Ale ty, jenž čteš v hlubinách srdcí, ty, jenž znáš naše veliká přání, jenž zkoumáš naše svědomí a který všecko víš, ty víš také, nehledě k mé veliké bídě, že chci žítí a umřítí říkajíc a dokazujíc ti, že tě miluji nade všechny poklady nebes i země.

Smírná modlitba k Pánu Ježíši

od Jeho Svatosti papeže Pia XI.

Nejsladší Ježíši, jemuž se lidská nevděčnost za všecku lásku oplácí zapomínáním, nedbalostí a pohrdáním, hle my, klečíce zde před tvým oltářem, snažíme se nahraditi tobě obzvláštní úctou tolik nevšímavosti a křivd, kterých tvé milující Srdce neustále od lidí zakouší.

Ale vzpomínajíce, že ani my jsme nebyli vždycky prosti takového nehodného počínání, a z hloubi srdce toho nyní litující, prosíme nejprve, aby ses smíloval nad námi, kteří jsme hotovi dobrovolným dostičiněním napravovati netoliko ty hříchy, kterých jsme se samy dopustili, nýbrž také hříchy těch, kteří zabloudivše s cesty pravdy, buď se zatvrzují ve své nevěře a nechť tě následovati jako svého pastýře a vůdce nebo nedbajíce toho, co při křtu svatém slíbili odvrhli lahodné jeho zákona tvého.

Umiňujeme si tedy, že jednak chceme dostičiníti za všechny takové viny vůbec, jednak se chceme přičiníti, abychom jednotlivé urážky tobě činěné zvláště napravovali, jako jsou kromě jiných zábavy a

oděv, hrubě urážející křesťanský stud a mravnost, tolik hanebných nástrah nalíčených nevinným duším, znesvěcování dnů svátečních, rouhání pronášená proti tobě a tvým svatým, hanobení tvého náměstka na zemi a veškerého kněžstva tvého, zanedbávání předražené svátosti lásky tvé nebo jejího zneužívání hroznými svatokrádežemi a konečně veliké a obecné hříchy národů, kteří se protíví právům církve od tebe ustanovené a jejímu učitel-skému úřadu. Ó kéž můžeme smýti takové zločiny svou vlastní krví! Abychom však zatím tvou uráženou božskou čest podle sil svých napravili, podáváme ti dostiučinění s dostiučiněním tvé Matky a ustavičné Panny Marie, všech tvých svatých a zbožných věřících, upřímně ti slibující, že jednak všechny minulé hříchy své i svých bližních a lhostejnost k nesmírné lásce tvé chceme nyní s pomocí milosti tvé napravovatí, pevnou věrou, čistými mravy, svědomitým zachováváním příkázání tvých a zvláště velikého příkázání lásky, jednak že budeme, jak nejlépe dovedeme, brániti urážkám, které by lidé chtěli tvé božské velebnosti činiti a zároveň se budeme přičiňovati, abychom co nejvíce lidí přivedli k tvému následování. Přijmiž od nás, nejdobrotivější Ježíši na přímlovu velké dostičinitelky Marie Panny toto naše ujištění

o naší ochotě napravovati křivdy a urážky tobě činěné a račiž nás největším darem milosti své, darem setrvání udržovati ve věrné oddanosti a službě své tak, abychom konečně jednou všichni vešli do té vlasti pravé, kde s Otcem a Duchem svatým živ jsi a kraluješ Bůh pro všechny věky věků. Amen.

Vezmi duše milující svůj kříž a dříve než ukončíš svoji adoraci, líbej pět sv. ran, říkajíc s celou vroucností své duše tuto modlitbu:

»Miluji tě Ježíši, poněvadž jsi Ježíšem, přijď království tvé!«

Líbej sv. bok Ježíšův na úmysly sv. Otce a říkej:

»Miluji tě Ježíši, poněvadž jsi Ježíšem, přijď království tvé!«

Líbej pravou ruku božského Ukřižovaného, na úmysly biskupů, za kněze a bohoslovce a říkej:

»Miluji tě Ježíši, poněvadž jsi Ježíšem, přijď království tvé!«

Líbej levou ruku božského Ukřižovaného na úmysly osobní a úmysly tvé rodiny a říkej:

»Miluji tě Ježíši, poněvadž jsi Ježíšem, přijď království tvé!«

Líbej pravou nohu božského Ukřižovaného na úmysl apoštolátu, aby uspíšeno bylo království Srdce Ježíšova a postaráno o jeho slávu a říkej:

»Miluji tě Ježíši, poněvadž jsi Ježíšem, přijď království tvé!«

Líbej levou nohu božského Ukřižovaného, prosíc ho za obrácení zbloudilých a hříšníků a říkej:

»Míluji tě Ježíši, poněvadž jsi Ježíšem, přijď království tvé!«

Osoba adorující. — A jako »s Bohem« pro tento večer, Králi lásky, Srdce mého Boha a Bože mého srdce, proníkám s důvěrou ránu, kterou moje hříchy otevřely, vstupují do požehnané archy božské lásky, již jest tvé Srdce zůstávám tam, říkajíc ti v čase, že tě míluji a chci, abys byl mílován; žádám o tvé království lásky, připravujíc se takto, abych mohla věčně zpěvovati o tvém nekonečném milosrdenství.

Zasvěcení lidstvu nejsv. Srdcí Páně.

Nejsladší Ježíši, Vykupiteli lidského pokolení, shlédni na nás, před oltářem tvým v nejhlubší pokoře klečící. Tvými jsme, tvými býti chceme; abychom však pevněji s tebou byli spojeni, hle, dnes každý z nás dobrovolně se zasvěcuje tvému nejsvětějšímu Srdci. Tebe sice mnozí nikdy nepoznali; tebe, pohrdající tvými příkázáními mnozí zavrhlí. Smiluj se nad těmi i oněmi, nejdobrotivější Ježíši; mocně přiviň všechny k svému svatému Srdci. Kraluj Pane, netoliko věřícím, kteří se od tebe nikdy neodchýlili, nýbrž i marnotratným synům, kteří tebe opustili; učiň, ať se brzy navrátí do domu otcovského, aby nezahynuli nouzí a hladem. Kraluj těm, které blud oklamal, nebo rozkol odloučil, přiveď je do přístavu pravdy a k jednotě víry, aby byl brzy jeden ovčinec a jeden pastýř. Kraluj všem těm, kteří ve tmách pohanství anebo islamu trvají a rač je přivést do světla a království svého. Shlédni též milosrdnými očima na syny toho národa, který tak dlouho byl vyvoleným lidem; a Krev, kterou jednou na sebe svolávali, kéž i jím se

stane zdrojem spásy a života. Dejž, ó Pane, církvi své jistou a bezpečnou svobodu; dej všem národům pokoj a pořádek; učiň, aby ze všech zemských končin zazníval jeden hlas: Budiž chvála Božskému Srdci, skrze něž jsme nabyli blaha, jemu budiž sláva a čest na věky. Amen.

Říkejte pětkrát ve spojení s úmysly sv. Otce; papeže:

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, přijď království tvé!

V M i l á n ě 1929.

Praktické pokyny pro členy nočních adorací domácích.

Stojíme před dvěma skupinami adorujících.

1.) Rodiny dostatečné počtem (rodiče, děti a služební), aby zajistili měsíčně jednu noc pro adoraci, v hodinách po sobě jdoucích, od 10 hodin večer do 5 hodin ráno. Dle toho má mít taková rodina nejméně 7 členů.

2.) Osoby osamělé, buď že žijí samy, anebo žijící osaměle pro svojí víru v rodině méně horlivé, a které chtějí konati svou měsíční adorační hodinku, právě aby napravily nedostatek nebo lhostejnost drahých bytostí. Tento druh jest mnohem početnější. Co duší horlivých žije takto v rodinách lhostejných anebo nepřátelských!

3.) Aby se zajistil správný pořad při noční adoraci domácích, jest velmi radno, aby datum a hodina adorace byly určeny dp. ředitelem díla. A když ze zvláštních důvodů, které budou ochotně uznány, nově přihlášená osoba přeje si sama určití hodinu a datum, budiž to laskavě oznámeno dopisem.

4.) Tento slib nezavazuje pod hříchem. Jest to slib ušlechtilé lásky, ale neváže ve svědomí. Avšak nepochybujeme o tom, že láska silná jako smrt dá sílu k věrnosti tisícům šťastných těchto adorujících.

5.) Žádosti o přidružení budtež adresovány na R. P. Matéo, 35. rue de Picpus, Paris XIIe., obrázek s podpisem R. P. Matéo bude odevzdán každé osobě, aby jí připomenul datum a hodinu jejího nočního bdění u Krále Ježíše, zneuznaného a uráženého.

6.) Radíme adorujícím, aby pokud možno obnovovali každý rok svůj vstup dopisem, jenž by svědčil o jejich věrnosti; nechť nám opět oznámí den a hodinu, kterou si zajišťují a úplnou svou adresu, neboť máme v úmyslu jednou nebo dvakrát za rok posílati zvláštní lístky pro povzbuzení a s udělením rad jediné zapsaným adorujícím.

Odpustky.

Bratrstvo nočního smíru, které existovalo v Itálii, řízené řeholníky z řádu sv. Františka, obdrželo jisté duchovní výsady. Dílo noční adorace domácí bylo k němu připojeno a dává svým členům možnost získati následující odpustky.

1.) **Odpustky úplné**, za obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, návštěva kostela nebo veřejné kaple a modlitby na úmysly sv. Otce).

a) V den přijetí do »Díla nočních adorací domácích.«

b) Pokaždé, když členové konají hodinu noční adorace, která jim byla určena.

2.) **Odpustky úplné** v hodině smrti, když po sv. zpovědi a sv. přijímání členové ústy vzývají Nejsvětější Jméno Ježíš nebo alespoň se srdcem zkroušeným, přijímajíce trpělivě smrt z rukou Hospodinových, jako odplatu za hříchy.

3.) **Odpustky částečné**, 7 let a 7 kvadragen za každou nahraženou hodinu adorace, kterou členové konají se srdcem zkroušeným a útrpným.

